

ΚΑΛΟΣΤΗΜΕΝΗ ΠΑΓΙΔΑ

Καί μόνο αυτό φανερώνει ὅτι θρῖσκόμεσθε στίς ἔσχατες ἡμέρες. Φωνές ἀκούονται καί ἀπό μέσα καί ἀπέξω ἀπό τήν Ἐκκλησία. Νά προσαρμοσθῆ τό Εὐαγγέλιο, νά συγχρονισθῆ ἡ Ἐκκλησία σύμφωνα μέ τίς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν. Φωτιές ἀναψαν σέ πολλά μέτωπα, ὑποχωρήσεις καί συμβιβασμός παντοῦ.

Ἐέρει ὁ ἐχθρός πού χτυπάει περισσότερο. Χτυπάει ἐκεῖ πού ἔχει τίς περισσότερες πιθανότητες νά παραλύσῃ τά πάντα. Χτυπάει μέσα στά σπίτια, στίς οἰκογένειες, στά παιδιά, στούς νέους. Μετά τήν τηλεόρασι, γέμισε τά σπίτια ἀπό ἠλεκτρονικά παιχνίδια. Ζαλισμένα τά παιδιά ἀπό τίς γροθιές καί τά χτυπήματα πού βλέπουν καί ἀκούνε, ἀνίκανα νά συγκεντρωθοῦν, νά διαβάσουν, νά μελετήσουν. Γονεῖς πού ἔχουν παραλύσει ἀπό τίς ἀπαιτήσεις τῶν παιδιῶν, ἀνίκανοι νά ἀντιδράσουν, ἱκανοποιοῦν κάθε γοῦστο τῶν παιδιῶν τους, μόνο γιά νά μή φανοῦν ὅτι τά σπεροῦν ἀπό τίποτα. Γονεῖς πού δέν τούς τράβηξε ὁ Χριστός, ἡ αἰώνια ζωή, γονεῖς πού ἔχουν συμβιβασθῆ, ἔχουν συμμαχήσει μέ τόν κόσμον, μάταια ἀγωνίζονται νά κρατήσουν τό σπιτικό τους. Ὁ ἐχθρός τό ἔχει ἐκπορδήσει, τά τείχη ἔπεσαν καί τώρα σύρονται ἔρμαια ἀπό τίς ἀπαιτήσεις τοῦ κόσμου.

Ἀλλά καί ἡ Ἐκκλησία δέχθηκε κτυπήματα ἀπό τόν ἐχθρό, καί ὑποχώρησε στίς ἀπαιτήσεις τοῦ κόσμου. Τά μυστήρια κατάντησαν κοσμικές τελετές. Καί ἔχουμε κοσμικά βαπτίσια, κοσμικούς γάμους, πού ὡς ἐπί τό πλεῖστον κυριαρχοῦν οἱ φωτογράφοι, τά βίντεο, ἀμφιέσεις καί τουαλέτες κοσμικές παίρνουν καί δίνουν. Καί τελειώνει τό μυστήριο, χωρίς κανείς ἀπό τούς μετέχοντας νά καταλάβῃ τίποτα. Καί ὅλα αὐτά γίνονται, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου καί μέ τίς εὐλογίες τῆς Ἐκκλησίας.

Κηρύγματα περί κολάσεως, περί αμαρτίας πάψανε νά ακούονται. Περιορίσαμε τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου σέ ἐκδηλώσεις ἐκκλησιαστικές καί κοινωνικές γιά νά ἀρέσουμε στόν κόσμο. Δημιουργήσαμε νεανικές συντροφίες στίς ἐνορίες ὡς ἐπί τό πλεῖστον μικτές γιά νά μὴν ὑστεροῦμε ἀπό τόν κόσμο, χωρίς νά ἔχουν γευθῆ οἱ νέοι μας Χριστό καί Εὐαγγέλιο. Τό ἀποτέλεσμα ζοῦμε μιά ρηχὴ πνευματικὴ ζωὴ, συμβιβασμοῦ καί ὑποχωρήσεως, ἀνίκανοι νά ἀντιδράσουμε στόν κόσμο διότι τό ἄλας ἔχει μωρανθῆ, δέν ἀλατίζει πλέον, καί ἡ λυχνία μπῆκε κάτω ἀπὸ τό μῦθο καί δέν φωτίζει πλέον.

Μετά ἀπ' ὅλα αὐτά οἱ φωνές περί συμβιβασμοῦ καί ἀναπροσαρμογῆς τοῦ Εὐαγγελίου αὐξάνουν. Νομίζουμε πὼς ἂν συμβιβαστοῦμε ἀκόμη περισσότερο καί βάλομε νερό στό κρασί μας θά ἐπιτύχουμε περισσότερα πράγματα. Ὅλα αὐτά εἶναι μιά καλοστημένη παγίδα τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ συμβιβασμὸς εἶναι ἥττα, εἶναι ἀπώλεια. Ὁ Παῦλος γράφει: «Οὐ ... καπηλεύοντες τόν λόγον τοῦ Θεοῦ» (Β' Κορ. 2,17). Ἐάν πέσουν τά τείχη ὁ ἐχθρὸς θά μᾶς καταλάβῃ. Βέβαια ἴσως ὑπάρξουν μερικές ἐπιτυχίες, οἱ Ἐκκλησίες νά γεμίσουν, τά νεανικά κέντρα νά αὐξηθοῦν στίς ἐνορίες, ἀλλὰ ὁ οὐρανὸς θά εἶναι ἄδειος. Οἱ λυτρωμένες ψυχές θά ὑπάρχουν μόνο στὰ συναζάρια.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ζωντανούς ἀγίους καί ὄχι ζωγραφιστούς, ἀγίους πού νά λάμπουν μέ τὴ ζωὴ τους στήν οἰκογένεια, στήν Ἐκκλησία, στήν κοινωνία, καί τέτοιους ἀγίους κάνει μόνο τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ὅταν ὁ ἄνθρωπος μείνῃ στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀσυμβίβαστος ἀνυποχώρητος. Εἶναι καιρὸς νά ἀφυπνισθοῦμε νά μὴν πέσουμε στήν παγίδα τοῦ ἐχθροῦ, νά ἐπιστρέψουμε καί πάλι στό γνήσιο καί ἀνόθευτο Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, καί τότε ὁ Κύριος θά εὐλογῆσῃ τόν ἀγῶνα μας, τό ἔργο μας, τὴ διακονία μας.

Π.Π.